

POSUDEK
K DIZERTAČNÍ PRÁCI „PRÁVO NA INFORMACE A ÚČAST VEŘEJNOSTI VE VĚCÍCH
ŽIVOTNÍHO PROSTŘEDÍ“

JUDr. Martin Smolek, Ph.D., LL.M.

Zpracovatel dizertační práce: Mgr. Magdaléna Vopařilová
Školitel: Prof. JUDr. Milan Damohorský, DrSc.

Mýty o účasti veřejnosti ve věcech životního prostředí jako největší problém účasti veřejnosti ve věcech životního prostředí – i takto by bylo možné charakterizovat aktuální stav tématu účasti veřejnosti na environmentálním rozhodování ve vnitrostátním právním řádu, jak naznačuje autorka předkládané disertační práce (s. 100 a násl. práce) – již z tohoto důvodu má bezesporu smysl se účastí veřejnosti zabývat. Možno předeslat, že autorka se zpracování naznačeného tématu ujala podle názoru autora posudku velmi dobře.

Stěžejní část práce tvoří kapitoly 4 a 5, které se zabývají účastí veřejnosti z hlediska jednotlivých dotčených procesů (kapitola 4), potažmo v rámci jiných forem účasti (kapitola 5). Zejména kapitola 4 velmi podrobně analyzuje nastavení pravidel pro účast veřejnosti *de lege lata* v jednotlivých typech řízení, jak na sebe logicky (obvykle) navazují, takže v konečném výsledku lze získat velmi plastický obraz o možnostech zapojení veřejnosti od územně plánovacích podkladů a politiky územního rozvoje, přes účast upravenou ve složkových zákonech na ochranu životního prostředí až po stavební a kolaudační řízení. Součástí analýzy je i identifikace problémů, které se v platném právu objevují – ať již se jedná o problémy, resp. otázky čistě vnitrostátní (jako je otázka běhu lhůty, ve které se může občanské sdružení přihlásit jako účastník správního řízení), nebo problémy pramenící z možné neslučitelnosti vnitrostátní právní úpravy s mezinárodním, potažmo unijním právem.

Nedůležitá není ale ani kapitola 5, která se týká jiných forem účasti veřejnosti při environmentálním rozhodování (jako je výkon práva sdružovacího, petičního, apod.), které obvykle netvoří jádro zájmu autorů zabývajících se touto problematikou, byť v určitých situacích mohou tyto „vedlejší“ formy účasti představovat poměrně účinný nástroj participace veřejnosti, resp. prosazování veřejných zájmů v záležitostech ochrany životního prostředí.

Pokud by měl autor posudku doktorandce něco vytknout, pak by to byla menší snaha zamyslet se nad úpravami *de lege ferenda*. Řada autorkou správně identifikovaných problémů k tomu přímo vybízí – za všechny lze jmenovat nemožnost účasti, resp. soudního přezkumu posouzení vlivů na životní prostředí, které skončilo ve fázi zjišťovacího řízení (srov. např. s. 85

a násl. práce). V tomto ohledu lze autorce práce doporučit doplnit tento aspekt do práce před její publikací pro širší okruh odborné veřejnosti, kterou autor posudku vřele doporučuje.

S ohledem na výše uvedené hodnotí autor posudku práci vysoko a doporučuje ji k obhajobě. V jejím rámci by se autorka mohla zaměřit na následující:

Na několika místech práce se dotýkáte možné neslučitelnosti, potažmo nedostatečné implementace čl. 9 odst. 3 Aarhuské úmluvy do vnitrostátního práva, včetně otázky přímé aplikovatelnosti této mezinárodní smlouvy (dotčeného ustanovení) v rámci českého právního řádu. Jak byste posoudila (a) otázku přímé aplikovatelnosti čl. 9 odst. 3 Aarhuské úmluvy a (b) možnosti nápravy namítané nedostatečné implementace tohoto ustanovení v českém právním řádu ve světle stanoviska generální advokátky Sharpstonové ve věci C-240/09 *Lesoochránárske zoskupenie VLK* na jedné straně a rozsudku Soudního dvora v této věci na straně druhé?

V Praze dne 17. února 2012

